

Þýðing: Kjartan Jónsson.

© þýðingar Kjartan Jónsson.

Þessa þýðingu má ekki birta án leyfis þýðanda.

Hún er tekin úr bókinni „Lifandi kirkja, Um kristniboðsköllum kirkjunnar“ eftir K.J.

LAUSANNE SÁTTMÁLINN

Lausanne-sáttmálinn varð til á stórrí alþjóðaráðstefnu evangelískra manna sem haldin var í Lausanne í Sviss árið 1974 undir forystu bandaríska prédikarans Billy Grahams. Enski guðfræðingurinn og presturinn John Stott hafði forystu um gerð sáttmálans. Hann er notaður sem eins konar trúarjátning á meðal margra evangelískra kirkjudeilda.

Formáli

Lausanne-ráðstefnan var eitt mesta alþjóðamót kristinna manna sem haldið hafði verið fram að því í sögunni. Þátttakendur voru um 2.400 frá 150 þjóðum. Tilgangur ráðstefnunnar var að ræða hvernig hægt væri að flytja heimsbyggðinni fagnaðarerindi Jesú Krists og auka samstarf evangelískra kristinna manna innan hinna ýmsu kirkjudeilda.

Háværar kröfur voru innan Alkirkjuráðsins á þeim tíma um að gert yrði hlé á beinu kristniboði en þess í stað yrðu teknar upp viðræður við fulltrúa hinna ýmsu trúarbragða heimsins. Þetta sjónarmið hafði fengið töluvert fylgi meðal ýmissa kirkna og víða hafði dregið úr beinu kristniboði. Evangelískir menn mótmæltu þessu kröftuglega. Lausanne-sáttmálinn er eins konar svar þeirra við þessu sjónarmiði.

Eftir ráðstefnuna var Lausanne-hreyfingin stofnuð. Hún jók mjög samvinnu evangelískra manna. Mikill kraftur var í hreyfingunni fram á seinni hluta 9. áratugs 20. aldar. Fólk innan Lausanne-hreyfingarinnar stofnaði síðan AD 2000 hreyfinguna árið 1989 og hefur hún að mestu tekið við hlutverki hinnar fyrnefndu.

Sáttmálinn

Inngangur

Við, meðlimir kirkju Jesú Krists frá meir en 150 þjóðlöndum, þátttakendur á alþjóðlegri ráðstefnu um útbreiðslu fagnaðarerindisins um allan heim (International Congress on World Evangelization) í Lausanne, lofum Guð fyrir hið stórkostlega hjálpræði hans og fögnum í samfélaginu við hann og hvert við annað. Við erum djúpt snortin af verkum Guðs í samtíð okkar. Við erum knúin til iðrunar vegna mistaka okkar og lítum á það sem áskorun að boða fagnaðarerindið þeim sem enn hafa ekki heyrt það. Við trúum því að fagnaðarerindið sé hinar góðu fréttir Guðs til alls heimsins, og við erum staðráðin í, fyrir náð hans, að hlýða boði Krists um að boða það sérhverjum manni og að gera fólk að lærisveinum á meðal allra þjóða. Þess vegna þráum við að játa afturhvarf okkar og trú og gera sáttmála okkar kunnan.

1. Tilgangur Guðs

Við höldum á lofti trú okkar á einn eilífan Guð, skapara og Drottin heimsins, föður, son og heilagan anda, sem stýrir öllu í samræmi við markmið vilja síns. Hann hefur kallað sér þjóð af heiminum og sent hana í heiminn á ný sem þjóna og votta, ríki sínu til að efla ríki sitt og byggja upp líkama Krists nafni sínu til dýrðar. Við játum í blygðun að við höfum oft hafnað köllum okkar og mistekist hlutverk okkar með því að samlagast heiminum eða draga okkur út úr honum. En við fögnum því að fagnaðarerindið er dýrmætur fjársjóður enda þótt það sé borið fram í jarðneskum

búningi. Við þráum að helga okkur að nýju til þess að geta gert þennan fjársjóð kunnan í krafti heilags anda.

Jes. 40,28; Matt. 28,19; Ef. 1,11; Post. 15,14; Jóh. 17,6, 18; Ef. 4,12; 1. Kor. 5,10; Róm. 12,2; 2. Kor. 4,7.

2. Kennivald og kraftur Biblíunnar

Við leggjum áherslu á guðlegan innblástur, sannleiksgildi og kennivald allra rita bæði Gamala og Nýja testamentisins. Þau eru hið eina ritaða orðs Guðs, án villu í öllu því er það boðar og eini mælikvarði trúar og verka. Við höldum einnig fram krafti orðs Guðs til þess að gera markmið hjálpræðisins að veruleika. Boðskapur Biblíunnar er ætlaður öllum mönnum og opinberun Guðs í Kristi og heilagri ritningu er óumbreytanleg. Heilagur andi talar í henni enn þann dag í dag. Hann upplýsir huga Guðs lýðs í sérhverju menningarsamfélagi svo að hann skilji sannleika hennar og merkingu í sínu samhengi og birtir þannig allri kirkjunni æ meir af hinni margvíslegu speki Guðs.

2. Tím. 3,16; 2. Pét. 1,21; Jóh. 10,35; Jes. 55,11; 1. Kor. 1,21; Róm. 1,16; Matt. 5,17; Júdas 3; Ef. 1,17, 18; 3,10,18.

3. Hinn einstæði og algildi Kristur

Við höldum því fram að aðeins einn frelsari og eitt fagnaðarerindi sé til þótt aðferðir við miðlun þess séu margar. Við vitum að allir menn hafa hlotið nokkra vitneskju um Guð vegna hinnar almennu opinberunar hans í náttúrunni. Við höfnum því hins vegar að þessi vitneskja geti frelsað því að menn halda sannleikanum niðri með rangsleitni sinni. Við höfnum einnig hvers konar trúarbragðablöndun og trúarbragðasamtölum sem gefa í skyn að Kristur tali jafnt í öllum trúarbrögðum og hugmyndafræðikerfum og teljum slíkt lítilsvirðingu við Krist. Jesús Kristur, sem einn var Guð-maður og gaf sjálfan sig sem hið eina lausnargjald fyrir syndara, er hinn eini meðalgangari Guðs og manna. Ekkert annað nafn er til sem getur frelsað okkur. Allir menn eru á glötunarvegi og týndir vegna syndarinnar en Guð elskar alla og vill ekki að neinn glatist heldur að allir iðrist. Þeir sem hafna Kristi hafna gleði hjálpræðisins og dæma sjálfa sig til eilífs aðskilnaðar frá Guði. Þegar við boðum Jesú sem „frelsara alls heimsins“ felur það ekki í sér að allir menn séu sjálfkrafa eða endanlega orðnir hólpnir og því síður að hjálpræði Krists sé að finna í öllum öðrum trúarbrögðum. Í því felst öllu heldur að boða syndugum heimi kærleika Guðs og bjóða öllum að taka við honum sem frelsara og Drottni í heilshugar iðrun og trú. Jesús Kristur hefur verið hafinn upp yfir sérhvert nafn. Við þráum þann dag er sérhvert kné beygir sig fyrir honum og sérhver tunga viðurkennir hann sem Drottin.

Gal. 1,6-9; Róm. 1,8-32; 1. Tím. 2,5-6; Post. 4,12; Jóh. 3,16-19; 2. Pét. 3,9; 2. Þess. 1,7-9; Jóh. 4,42; Matt. 11,28; Ef. 1,20-21; Fil. 2,9-11.

4. Eðli boðunar fagnaðarerindisins

Boðun fagnaðarerindisins felst í því að breiða út þau góðu tíðindi að Jesús Kristur sé dáinn fyrir syndir okkar, hafi verið reistur upp frá dauðum samkvæmt ritningunum og að hann sé alvaldur Drottinn sem býður nú fyrirgefningu synda og hina frelsandi gjöf heilags anda öllum sem trúa og iðrast. Boðun fagnaðarerindisins og skoðanaskipti sem ætlað er að efla skilning manna á milli krefst nærveru okkar kristinna manna í heiminum. Boðunin felst í því að prédika hinn sögulega Krist Biblíunnar, sem frelsara og Drottin, til þess að sannfæra fólk svo að það komi til hans sem einstaklingar og láti sættast við Guð. Er við köllum menn til fylgdar við Krist megum við ekki leyna kostnaðinum. Jesús býður enn öllum þeim sem vilja fylgja honum að afneita sjálfum

sér, taka upp kross sinn og semja sig að hinu nýja samfélagi hans. Boðunin á að leiða til hlýðni við Krist, þátttöku í kirkju hans og ábyrgðar þjónustu í heiminum.

1. Kor. 15,3,4; Post. 2,32-39; Jóh. 20,21; 1. Kor. 1,23; 2. Kor. 4,5; 5,11,20; Lúk. 14,25-33; Mark. 8,34; Post. 2,40, 47; Mark. 10,43-45.

5. Kristileg þjóðfélagsábyrgð

Við leggjum áherslu á að Guð sé bæði skapari og dómari allra manna. Okkur ber því að auðsýna umhyggju hans fyrir réttlæti og sátt í öllu mannlegu samfélagi og fyrir frelsun undan hvers kyns kúgun. Allir menn hafa sama manngildi vegna þess að þeir eru skapaðir í Guðs mynd, án tillits til kynþáttar, trúar, hörundslitar, menningar, þjóðfélagsstigs, kyns eða aldurs. Því ber að virða þá og þjóna þeim, en ekki kúga þá. Við iðrumst vanrækslu okkar á þessu sviði og að við höfum stundum talið að boðun fagnaðarerindisins og samfélagsleg umhyggja útiloki hvort annað. Þó að sátt manna á milli jafngildi ekki sátt við Guð né þjóðfélagslegar umbætur boðun fagnaðarerindisins, og stjórn mála leg lausn jafngildi þá ekki heldur hjálpræði Guðs, þá höldum við því fram að boðun fagnarerindisins og þátttaka í þjóðfélags- og stjórn málum sé hvort tveggja hluti af kristilegri skyldu okkar. Hvort tveggja sýnir í verki hvað átt er við í kenningum okkar um Guð og mann, náungakærleika og hlýðni okkar við Jesú Krist. Boðskapurinn um hjálpræðið felur einnig í sér dóm yfir hvers konar fíringu, kúgun og misrétti. Við eigum ekki að óttast að hafna illsku og óréttlæti hvar sem það fyrirfinnst. Þegar fólk tekur á móti Kristi endurfæðist það inn í ríki hans. Það á ekki aðeins að sýna réttlæti hans heldur breiða það út í óréttlátum heimi. Hjálpræðið, sem við boðum, á að umbreyta okkur gjörsamlega, bæði hvað varðar ábyrgð okkar sem einstaklinga og þjóðfélagsþegna. Trú án verka er dauð.

Post. 17,26; 1. Mós.18,25; Jes. 1,17; Sálm. 45,7; 1. Mós. 1,26,27; Jak. 3,9; 3. Mós. 19,18; Lúk. 6,27,35; Jak. 2,14-26; Jóh. 3,3-5; Matt. 5,20; 16,33; 2. Kor. 3,18; Jak. 2,20.

6. Kirkjan og boðun fagnaðarerindisins

Kristur sendi endurleyst fólk sitt út í heiminn á sama hátt og faðirinn sendi hann. Það hefur í för með sér svipaðan kostnað. Við þurfum að brjótast út úr lokuðum kirkjusamfélögum okkar og vera sem súrdeig í hinu heiðna þjóðfélagi. Boðun fagnaðarerindisins er mikilvægasti þáttur í fórnarþjónustu kirkjunnar. Til að boða heiminum fagnaðarerindið verður öll kirkjan að flytja öllum heiminum allt fagnaðarerindið. Kirkjan hefur lykilhlutverk í ætlunarverki Guðs með alheiminn því að hún er verkfæri hans við útbreiðslu fagnaðarerindisins. Sú kirkja sem prédikar krossinn hlýtur sjálf að vera mörkuð af honum. Það hindrar boðun fagnaðarerindisins þegar kirkjan svíkur það eða skortir lifandi trú á Guð, sannan náungakærleika og heiðarleika í öllu er varðar frama og fjármál. Kirkjan er samfélag Guðs lýðs en ekki stofnun. Hana má hvorki leggja að jöfnu við ákveðna menningu, þjóðfélags- eða stjórn mála kerfi né mannlega hugmyndafræði.

Jóh. 17,18; 20,21; Matt. 28,19-20; Post. 1,8; 20,27; Ef. 1,9-10; 3,9-11; Gal. 6,14; 2. Kor. 6,3-4; 2. Tím. 2,19-21; Fil. 1,27.

7. Samvinna við boðun

Sýnileg eining kirkjunnar er vissulega markmið Guðs. Boðun fagnaðarerindisins kallar okkur til einingar vegna þess að einingin styrkir vitnisburðinn en óeining veikir fagnaðboðskap sáttargjörðarinnar. Okkur er þó ljóst að skipuleg eining getur verið með ýmsum hætti og leiðir ekki alltaf til þess að boðun fagnaðarerindisins eflist. Við sem eigum sömu biblíulegu trúna ættum þó að hafa náðið samfélag í starfi og vitnisburði. Við játum að vitnisburður okkar hefur stundum verið markaður af syndsamlegri einstaklingshyggju og þarflausri endurtekningu á starfi

annarra. Við skuldbindum okkur til að leita dýpri einingar í sannleika, tilbeiðslu, helgun og kristniboði. Við hvetjum eindregið til svæðisbundinnar samvinnu og samvinnu um ákveðin verkefni til að efla kristniboð kirkjunnar, skynsamlega áætlanagerð, gagnkvæma uppörvun og miðlun fjármuna og reynslu.

Jóh. 17,21; Ef. 4,3,4; Jóhs. 13,35; Fil. 1,27; Jóh. 17,11-23.

8. Samvinna kirkna við boðun

Við fögnum því að nýtt kristniboðstímabil er runnið upp. Einhliða forysta vestrænna kristniboðsfélaga er brátt úr sögunni. Guð er að hervæða hinar ungu kirkjur og gera þær að sterku afli í alheimskristniboði. Á þann hátt sýnir hann að boðun fagnaðarerindisins er ábyrgð alls líkama Krists. Allar kirkjur ættu að spyrja Guð og sjálfar sig hvernig þær geti náð til fólks í umhverfi sínu og sent kristniboða til annarra heimshluta. Stöðugt endurmat ætti að fara fram á kristniboðsábyrgð okkar. Það mun leiða til aukinnar samvinnu kirkna og gera alþjóðlegt eðli kirkju Krists verður sýnilegra. Við þökkum Guði einnig fyrir stofnanir sem erfiða á sviði biblíuþýðinga, guðfræðimenntunar, fjölmiðlunar, útgáfu kristilegra bókmennta, boðunar fagnaðarerindisins, kristniboðs, endurnýjunar kirkna og safnaða og annarra sérhæfðra verksviða. Þær ættu einnig að stunda stöðugt endurmat til að komast að raun um hvort störf þeirra skili eins miklum árangri og kostur er til að uppfylla hlutverk kirkjunnar við að ná út í heiminn.

Róm. 1,8; Fil. 1,5; 4,15; Post. 13,3; 1. Þess. 1,6-8.

9. Nauðsyn boðunar fagnaðarerindisins

Meir en 2.700 milljónir manna, meir en 2/3 hlutar mannkyns, hafa ekki heyrt fagnaðarerindið [árið 1974]. Við blygðumst okkar að svo mörgum hafi ekki verið sinnt. Það er okkur og allri kirkjunni stöðug áminning. Þó taka fleiri við Jesú Kristi víða um heim heim nú á tímum en dæmi eru til um áður. Við erum sannfærð um að nú sé rétti tíminn fyrir kirkjur og samtök til að biðja af hjarta fyrir hjálpræði heiðinna þjóða og taka þátt í kristniboði með nýjum krafti. Sums staðar kann þá að reynast nauðsynlegt að fækka kristniboðum og draga úr erlendu fjármagni í löndum þar sem kristinn vitnisburður hefur hljómað um langan tíma, til að flýta fyrir því að kirkjurnar vaxi til sjálfábyrgðar svo að hefja megi öfluga boðun á nýjum svæðum. Kristniboðar ættu að að vera mun færanlegri milli allra heimsálfanna sex í anda auðmýktar og þjónustu, til þess að allir menn fái tækifæri, á eins skömmum tíma og kostur er, til að heyra, skilja og taka við fagnaðarerindinu. Til þess þarf að beita öllum tiltækum ráðum. Við getum ekki vænst þess að ná þessu takmarki án fórna. Við erum öll miður okkar yfir fátækt milljóna manna og óréttlætinu sem veldur henni. Þau okkar sem lifa við ríkidæmi taka á sig þá skyldu að lifa hófsömu lífi til þess að geta gefið meira bæði til neyðarhjálpur og boðunar fagnaðarerindisins.

Jóh. 9,4; Matt. 9,35-38; Róm. 9,1-3; 1. Kor. 9,19-23; Mark. 16,15; Jes. 58,6,7; Jak. 1,27; 2,1-9; Matt. 15,31-46; Post. 2,44,45; 4,34,35.

10. Menning og boðun fagnaðarerindisins

Þróun aðferða til að ná til heimsbyggðarinnar með fagnaðarerindið kallar á nýjar hugmyndir í brautryðjendastarfi. Sé þetta gert undir handleiðslu Guðs munu verða til kirkjur sem eru rótfestar í Kristi en þó sterklega mótaðar af sínu menningarlega umhverfi. Sérhverja menningu verður að dæma í ljósi heilagrar ritningar. Vegna þess að maðurinn er sköpun Guðs er sumt í menningu hans ríkt af fegurð og gæsku. En vegna þess að hann er fallinn ber hún hvarvetna merki syndarinnar og sumt í henni er djöfullegt. Fagnaðarerindið kveður ekki á um ágæti einnar menningar umfram aðra heldur metur sérhverja menningu samkvæmt sínum mælikvarða á sannleika og réttlæti

og krefst siðferðislegs fullkomleika í hverri menningu. Allt of oft hefur kristniboð flutt framandi menningu með fagnaðarerindinu og kirkjur hafa stundum fjötrast af innfluttri menningararfleifð í stað ritningarinnar. Boðberar Krists verða í auðmýkt að leitast við eins og kostur er að skilja menningu sína eftir heima, þó að þeir séu alltaf mótaðir af henni, til þess að verða þjónar annarra. Kirkjurnar verða að reyna að umbreyta menningunni og auðga hana Guði til dýrðar.

Mark. 7,8,9,13; 1. Móss. 4,21-22; 1. Kor. 9,19-23; Fil. 2,5-7; 2. Kor. 4,5.

11. Menntun og forysta

Við játum að við höfum stundum lagt kapp á að hraða útbreiðslu kirkjunnar án þess að vinna að innri uppbyggingar hennar og þannig skilið að boðun og trúaruppeldi. Við viðurkennum einnig að sum kristniboðsfélög hafi farið sér of hægt við þjálfun og hvatningu innlendra leiðtoga til að axla þá ábyrgð sem þeim ber. Við eru sannfærðir um að heimamenn eigi að veita kirkjunni forystu og viljum að hver söfnuður hafi leiðtoga úr sínu menningarumhverfi sem stjórna eins og kristnum leiðtogum ber, ekki með drottnunargirni heldur þjónslund. Við gerum okkur glögga grein fyrir því að mikil þörf er á því að bæta guðfræðimenntun, sérstaklega fyrir kirkjuleiðtoga. Í öllum menningarsamfélögum þarf að vera til gott tilboð um menntun fyrir presta og leikmenn í kenningu, kristilegu líferni, boðun fagnaðarerindisins, uppfærðslu og þjónustu. Slík tilboð eiga ekki að byggjast á viðtekinni og staðnaðri aðferðarfræði heldur á þörfum og sköpunargáfu kirkjunnar í sérhverju menningarumhverfi, byggð á heilagri ritningu.

Kól. 1,27,28; Post. 14,23; Tít. 1,5,9; Mark. 10,42-45; Ef. 4,11,12

12. Andleg barátta

Við trúum því að við eigum í stöðugu stríði við tignir og völd hins illa sem reyna að yfirbuga kirkjuna og torvelda starf hennar við boðun fagnaðarerindisins um víða veröld. Okkur er ljóst að við þurfum að klæðast alvæpni Guðs og heyja þessa baráttu með andlegum vopnum sannleika og bænar, enda sjáum við starf óvinarins ekki aðeins í fólkskum hugmyndakerfum utan kirkjunnar heldur einnig innan hennar í margs konar gleðiboðskap sem afbakar heilaga ritningu og setur menn í stað Guðs. Við þurfum bæði að vera á verði og geta greint andana til þess að varðveita fagnaðarerindi Biblíunnar. Við viðurkennum að við erum sjálf ekki ónæg fyrir heimslegri hugsun og líferni og getum veraldarhyggjunni að bráð. Sem dæmi má nefna að við höfum oft látið okkur í léttu rúmi liggja niðurstöður úr vönduðum kirkjuvaxtarrannsóknnum, bæði tölulegar og andlegar, þótt þær séu bæði réttar og mikilvægar. Við höfum líka slegið af boðskap okkar í því augnamiði að fólk taki við honum, leitt áheyrendur okkar afvega með því að nota tækni sem beitir þá þrýstingi og gert óhóflega mikið úr tölum og jafnvel notað þær óheiðarlega. Allt þetta er heimshyggja. Kirkjan verður að vera í heiminum en heimurinn má ekki vera í kirkjunni.

Ef. 6,12; 2. Kor. 4,3,4; Ef. 6,11,13-18; 2. Kor. 10,2-5; 1. Jóh. 2,18-26; 4,1-3; Gal. 1,6-9; 2. Kor. 2,17; 4,2; Jóhs. 17,15.

13. Frelsi og ofsóknir

Öllum yfirvöldum ber guðleg skylda til að tryggja kirkjunni frið, réttlæti og frelsi til að hlýða Guði, þjóna Drottni Jesú Kristi og boða fagnaðarerindið hindrunarlaust. Þess vegna biðjum við fyrir leiðtogum þjóðanna og skorum á þá að tryggja frjálsa hugsun og samviskufrelsi, frelsi til að iðka og boða trú, í samræmi við vilja Guðs og almenna mannréttindasáttmála. Við lýsum einnig yfir áhyggjum okkar vegna allra þeirra sem hafa verið fangelsaðir að ósekju, sérstaklega þeirra sem þjást vegna vitnisburðarins um Drottin Jesú Krist. Við heitum því að biðja fyrir þeim og vinna að lausn þeirra. En við látum örlög þeirra ekki skelfa okkur. Með Guðs hjálp

munum við einnig leitast við að standa gegn óréttlæti og vera trú fagnaðarerindinu hvað sem það kostar, minnug varnaðarorða Jesú um að við megum eiga von á ofsóknum. *1. Tím. 1,1-4; Post. 4,19; 5,19; Kól. 3,24; Heb. 13,1-3; Lúk. 4,18; Gal. 5,11; 6,12; Matt. 5,10-12; Jóh. 15,18-21.*

14. Máttur heilags anda

Við trúum á mátt heilags anda. Faðirinn sendi anda sinn til þess að vitna um soninn. Án vitnisburðar andans er vitnisburður okkar gagnslaus. Sannfæring um synd, trú á Krist, endurfæðingu og vöxt trúarinnar er allt verk hans. Heilagur andi er einnig andi kristniboðs. Þess vegna ætti boðun fagnaðarerindisins meðal þeirra sem ekki þekkja það að spretta fram í kirkju sem er fyllt andanum. Kirkja, sem tekur ekki þátt í kristniboði, er í mótsögn við sjálfa sig og slekkur andann. Boðun fagnaðarerindisins um allan heim verður aðeins möguleg þegar andinn endurnýjar kirkjuna í sannleika og visku, trú, helgun, kærleika og krafti. Þess vegna hvetjum við alla kristna menn til þess að biðja um að andi Guðs gefi slíka endurnýjun þannig að allir ávextir hans verði sýnilegir á meðal lýðs hans og allar gjafir hans auðgi líkamann. Þá fyrst mun öll kirkjan verða nothæft verkfæri í hendi hans til að láta alla jörðina heyra raust hans.

2. Kor. 2,4; Jóh. 15,26,27; 16,8-11; 1. Kor. 12,3; Jóh. 3,6-8; 2. Kor. 3,18; Jóh. 7,37-39; 1. Þess. 5,19; Post. 1,8; Sálm. 85,4-7; 67,1-3; Gal. 5,22-23; 1. Kor. 12,4-31; Róm. 12,3-8.

15. Endurkoma Krists

Við trúum því að Jesús Kristur komi aftur, sýnilegur, í eigin persónu, í dýrð og mætti, til að fullkomna hjálpræðisverk sitt og halda dóm. Þetta fyrirheit hans um endurkomuna er frekari hvatning til þess að boða fagnaðarerindið því að við minnumst orða hans um að fagnaðarerindið skuli fyrst boðað öllum þjóðum. Við trúum því að tímabilið á milli himnafarar Krists og endurkomu hans sé tími kristniboðs. Lýður Guðs hefur ekki leyfi til að hætta því fyrr en endirinn kemur. Við minnumst einnig varnaðarorða Krists um að falskristar og falsspámenn muni koma fram sem fyrirrennarar hins síðasta andkrists. Við höfnum þeirri stoltu og sjálfumglöðu draumsýn að menn geti nokkurn tíma skapað sæluríki hér á jörð. Við erum sannfærð um að Guð muni fullkomna ríki sitt og væntum þess dags með mikilli eftirvæntingu og hins nýja himins og nýju jarðar þar sem réttlætið býr og Guð ríkir um eilífð. Þangað til helgum við sjálf okkur á ný til þjónustu fyrir Krist og menn og gefum okkur og allt líf okkar með gleði honum á vald.

Mark. 14,62; Heb. 9,28; Mark. 13,10; Post. 1,8-11; Matt. 28,20; Mark. 13,21-23; Jóh. 2,18; 4,1-3; Lúk. 12,32; Op. 21,1-5; 2. Pét.3,13; Matt. 28,18.

16. Niðurstaða

Í ljósi þessarar trúar okkar og ákvörðunar gerum við bindandi sáttmála við Guð og hvert við annað um að biðja, skipuleggja og vinna saman að því að boða allri heimsbyggðinni fagnaðarerindi Guðs. Við hvetjum aðra til að taka þátt í þessu með okkur. Guð hjálpi okkur fyrir náð sína og dýrð að reynast trú þessum sáttmála okkar! Amen, hallelúja.